

[Niels Helveg Petersen]

sket at opretholde fiktionen om, at der måske kunne komme noget ud af disse forhandlinger. Det har aldrig været realistisk, og efter hr. Brusvangs tale i dag er det jo i hvert fald blevet skåret ud i pap, så det ikke er til at misforstå.

Det spørgsmål, som fremskridtspartiet nu vælger at begrænse opmærksomheden om i boligpolitikken, er spørgsmålet om beskatning af værdistigninger i enfamiliehuse. Jeg vil gerne for det radikale venstre sige, at sigtet med, hvad der skal ske på parcelhusområdet og i det hele taget på boligområdet, er at begrænse de fremtidige prisstigninger. Sigtet skal ikke være at finde nye store skatteobjekter, således som der jo delvis var lagt op til det med de tanker, regeringen fremførte under augustforhandlingerne.

Hvordan begrænser man de fremtidige prisstigninger på jord og fast ejendom? Efter radikal opfattelse er det i denne diskussion afgørende at inddrage hele vort skattesystem, herunder ikke mindst de gældende fradragregler i vort skattesystem. Hvis vi skal have held til at gennemføre indgreb, der begrænser de fremtidige prisstigninger, vil det være nødvendigt at angribe dette spørgsmål også ud fra synspunktet begrænsninger og omlæggninger i skattesystemets fradragregler. Det radikale venstre har fremsat forslag herom, som efter vores opfattelse vil få betydelig indflydelse på den fremtidige prisudvikling for enfamiliehuse, og disse forslag kommer også til behandling i nær fremtid. Vi mener, det er langt mere realistisk, rigtigere og har bedre virkninger, hvis man angriber værdistigningsproblemerne ud fra dette synspunkt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg havde forestillet mig, at boligministeren ved denne forespørgselsdebat, ud fra det kendskab jeg har til socialdemokratiets intentioner, ville have svaret omtrent sålunde: vor boliglovgivning har både økonomiske og menneskelige aspekter for den enkelte og for familien, og for samfundet har den særdeles stor økonomisk betydning, idet det samlede boligbyggeri pr. år drejer sig om milliardbeløb, ligesom den årlige direkte og indirekte støtte også drejer sig om milliardbeløb. Her kunne ministeren så have indføjet, at det er fristende at fastslå, at de årlige subsidier til boligbyggeriet næsten svarer til vores han-

delsbalanceunderskud, og endvidere at byggeprisernes himmelflugt må ses i relation til boligsubsidierne, fordi disse stiger i takt med byggeudgifterne.

Nu vel, subsidierne er vanskelige at afskaffe, fordi det enkelte menneske i Danmark tror, at det har vældig stor gavn af subsidierne, men sagen er, at hvis man f. eks. tager fradragssiden for parcelhusejere, er det en misforståelse at tro, at man gennem fradrag sparer i skat. Statens og kommunernes behov er ganske uafhængige af, hvor mange lovlige og ulovlige fradrag borgerne foretager, skatteprocenten stiger kun derved.

Den enkelte sparer kun i skat ved fradrag, hvis den enkelte har fundet et fradrag, som naboen ikke har fundet. Men nu er det jo desværre sådan, at når den ene foretager et fradrag, har naboen fundet nøjagtig det samme fradrag. Dermed være sagt, at det eneste, man opnår, er, at vi betaler til hinanden igennem disse subsidier direkte og indirekte, fordi vi alle udnytter dem. Derved opnår man kun én ting, og det er, at skatteprocenten stiger, og da denne stigning ikke var tilstrækkelig i de foregående år, fordi skatteprocenten trods alt har en grænse – ellers ville befolkningen jo gøre oprør – måtte man låne i udlandet, låne til hele vores boligsektor. Men disse lån skal jo desværre forrentes og afdrages af vore børn, for det bliver tilsyneladende dem, der med vores nuværende politik skal betale gildet for vores høje boligstandard.

Ministeren kunne have fortsat: jeg er af den opfattelse, at det overforbrug, der har plaget Danmarks økonomi, ikke så meget er de høje indtægter, som at vi alle unddrager os at betale det, som det reelt koster at bo.

Sådan svarede ministeren ikke, og jeg må selvfølgelig sige, at jeg heller ikke havde regnet med, at ministeren ville svare sådan, selv om der måske i det kunne være noget af det, som ministeren går og filosoferer over.

Nu stilles der i dag forespørgsel fra fremskridtspartiet til ministeren, om ministeren ønsker at forhøje boligudgifterne, og man aner straks underfundigheden i dette spørgsmål fra fremskridtspartiet. Det minder mig også om, at menneskene ikke har forandret sig så meget i to tusind år, de prøver stadig væk at fange ham i ord. Som dengang, så også nu, for hvad skulle ministeren i grunden